

Arrest

nr. 57 840 van 14 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig van Ambrize, Bengo. Sinds 1984 werkte u in Luanda als onderinspecteur bij de dienst Serviço de Migração e Estrangeiros (SME) (later de Direção Emigração e Fronteiras de Angola (DEFA)), van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U woonde met uw vrouw, P.(...) G.(...) F.(...) D.(...) A.(...) L.(...) (O.V. nr. 6.630.149 – C.G. nr 10/14605B) en vijf kinderen in de wijk Camama in Luanda. In 2006 werd de toenmalige directie van DEFA, onder leiding van meneer Aquino, afgezet. Er werd een inspectieteam opgericht dat onderzoek verrichte naar de handelingen van de directie waarbij verscheidene frauduleuze zaken aan het licht kwamen, zoals geknoei met de salarissen van de toplui. U maakte deel uit van het inspectieteam. In 2007 werden de directeur van het DEFA, zijn adjunct en enkele andere directieleden in voorhechtenis in de gevangenis geplaatst. In mei 2007 begon u

anonieme telefoontjes te krijgen op uw mobiele telefoon. Uw collega's van het DNIC (Angolese inlichtingendienst) trokken de nummers na maar konden geen afzender vinden. In juli 2009 was u met uw wagen op weg van uw werk naar huis toen men u plots probeerde te stoppen en men u achtervolgde. Toen u een politievoertuig zag reed u daarheen waarop uw belagers de achtervolging staakten. In oktober 2009 werden leden van de directie veroordeeld tot gevangenisstraffen. Ook in 2010 kreeg u minstens drie anonieme telefoontjes. Op 13 maart 2010 's nachts kwam plots uw oudste zoon M.(...) de kamer in waar u en uw vrouw sliepen en nam uw wapen uit de kast. Er waren onbekende gemaskerde mannen het huis binnengekomen en de kamer van uw kinderen binnengegaan. Uw zoon V.(...) werd dodelijk geraakt en uw andere zoon P.(...) werd in beide benen geschoten. U belde de politie die zei dat ze zou komen. Daarna schoten de mannen de deur van uw kamer open en geboden u naar buiten te gaan. U zag uw kinderen in de kamer liggen en kreeg een wapen op u gericht, waarop u het bewustzijn verloor. Drie dagen later werd u wakker in het militaire ziekenhuis. U vernam van uw vrouw dat het geweer niet was afgegaan en de mannen gevlucht waren. V.(...) was in het ziekenhuis overleden en de mannen hadden M.(...) meegenomen. P.(...) had de volgende dag het ziekenhuis mogen verlaten. Uw vrouw vertelde u dat de politie die nacht in de buurt was geweest maar niet had willen ingrijpen en pas de volgende ochtend is langsgesproken en een verklaring van uw vrouw heeft afgenomen. U had gehoord dat er mensen gedood worden in het militaire hospitaal en verliet het hospitaal voortijdig. U ging met uw gezin bij mevrouw C.(...), een vriendin, logeren en begon uw vertrek uit Angola voor te bereiden. Op 13 mei 2010 reisde u samen met uw vrouw en drie kinderen naar België waar jullie op 14 mei aankwamen. In de luchthaven in België werden jullie aangesproken door een man genaamd T.(...), die aanbood jullie te helpen. Hij nam echter jullie paspoorten af en vroeg er geld voor, wat jullie niet konden geven. Op 19 mei 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U verklaarde Angola te hebben verlaten omwille van de aanval op u en uw gezin op 13 oktober 2010 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 19 oktober 2010, hierna CGVS 1, p. 10). Volgende bedenkingen dienen echter te worden gemaakt bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo dient te worden opgemerkt dat u zelf uitdrukkelijk verklaarde niet te weten door wie jullie werden aangevallen (CGVS 1, p. 6). U had enkel een vermoeden dat het (ex-) collega's van de overheidsinstelling DEFA betrof die u kwalijk namen dat u door uw medewerking aan een intern onderzoek mee bepaalde zaken aan het licht had gebracht, zoals fraude met de lonen (CGVS 1, p. 6 en p.10). U zei verder dat één van de overvallers zijn geweer op u richtte en zei 'jij bent het', waaruit u concludeerde dat deze mannen specifiek naar u op zoek waren (CGVS 1, p. 7). Indien u daadwerkelijk het doelwit was van de aanval, is het uiterst bevreemdend dat de indringers, nadat bleek dat het geweer geen kogels meer bevatte, uw zoon meenamen en u bewusteloos achterlieten (CGVS 1, pp. 7-8).

Met betrekking tot de anonieme telefoontjes die u sinds het onderzoek begon te ontvangen dient te worden vastgesteld dat u niet op de hoogte was van de afzender en dat ook het onderzoek hiernaar door de uw collega's van de DNIC (de Angolese inlichtingendienst) geen informatie opleverde (CGVS 1, pp. 5-6), zodat het verband tussen deze telefoontjes en de fraude bij DEFA die u mee aan het licht had gebracht niet aannemelijk wordt gemaakt. Bovendien wijst de vaststelling dat u jarenlang dezelfde boodschap ontving, namelijk 'uw tijd is voorbij' (CGVS 1, p. 5-6), en er verder niets gebeurde, er op dat de ernst en de waarachtigheid van de bedreigingen dient te worden gerelativeerd. Indien de afzenders u werkelijk wilden doden zou men immers niet verwachten dat zij u daar herhaaldelijk en gedurende jaren voor zouden waarschuwen.

Vervolgens verklaarde u dat u in 2009 achtervolgd werd toen u in de wagen naar huis reed en u vermoedt dat het ook toen de personen betrof die wilden dat u met uw werk stopte. U verklaarde echter dat u de achtervolgers niet kende en het niet duidelijk was waarom ze u achtervolgden (CGVS 1, pp. 5-6). Er kan derhalve onmogelijk worden besloten dat dit een persoonlijke aanval was en geen willekeurige overval of poging tot autodiefstal.

De personen die u vernoemde als uw mogelijke vervolgers – directeur A.(...) en zijn adjunct R.(...) (CGVS 1, p. 6) zijn bovendien reeds sinds 2007 – het begin van uw problemen – in voorhechtenis (CGVS 1, p. 5) en werden in oktober 2009 tot definitieve celstraffen veroordeeld (CGVS 1, p. 6). Zij kunnen u dan ook onmogelijk in eigen persoon vervolgen. Zelfs indien ze zich zouden

beroepen op handlangers – wat hierboven in twijfel wordt getrokken – is het moeilijk te begrijpen waarom zij specifiek u viseerden, aangezien u slechts één van de onderzoekers was (CGVS 1, p. 5) en u bovendien een relatief lage positie bekleedde (CGVS 1, p. 3).

Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw, met wie u gedurende de hele periode waarin u problemen kende samenwoonde, niet op de hoogte is van de feiten die volgens u sinds het onderzoek in 2006 plaatsvonden – namelijk de anonieme telefoontjes en de achtervolging – en zij bovendien op geen enkel moment een link legt tussen uw werk voor de overheidsinstelling DEFA en de aanval op jullie gezin op 13 oktober 2010 (zie gehoorverslag echtgenote dd. 19 oktober 2010, hierna CGVS 2, p. 5).

Aldus maakt u niet aannemelijk dat uw problemen verband houden met uw deelname in het interne onderzoek van DEFA. Indien u daadwerkelijk anonieme dreigtelefoontjes ontving en het slachtoffer werd van een aanval op u in de auto en bij u thuis, dient te worden vastgesteld dat deze problemen – de reden voor uw vlucht uit Angola – louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, met name uw nationaliteit, etnische origine, politieke of religieuze overtuiging of uw behoren tot een sociale groep. Alsdusdanig vallen uw problemen buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Evenmin zijn er onvoldoende zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U haalde onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat u voor uw problemen geen oplossing/bescherming zou kunnen vinden/krijgen van de Angolese autoriteiten of door u elders in het land te vestigen.

Immers, uit bovenstaande opmerkingen blijkt dat u niet aannemelijk kan maken dat u persoonlijk gezocht wordt en het doelwit was van de aanval op uw wagen en uw huis maar vermoedelijk het slachtoffer werd van de heersende criminaliteit in Angola. Zonder hierbij afbreuk te willen doen aan de ernst en de impact van de aanval op u en uw gezin, dient te worden gesteld dat dit geen afdoende reden is om niet eerst de interne beschermingsmogelijkheden uit te putten, vooraleer beroep te doen op internationale bescherming.

Voor wat betreft de bescherming van de Angolese autoriteiten stelde u dat u de politie tijdens de aanval contacteerde maar dat deze niets ondernam en pas de volgende ochtend langskwam (CGVS 1, p. 7 en p. 9). Hoewel de buurtpolitie die avond naliet in te grijpen en dit een ernstig verzuim is dient te worden opgemerkt dat dit de eerste keer was dat de politie niets deed en dat zowel voor de anonieme telefoontjes als voor de aanval op uw gezin een onderzoek werd ingesteld. Men kan derhalve niet spreken van een algemene onwil van de Angolese autoriteiten om bescherming te bieden.

U verklaarde vervolgens dat geen van de onderzoeken resultaat opleverde (CGVS 1, p. 5). Gezien er geen duidelijke aanknopingspunten zijn – u had geen enkel idee had van de afzender van de berichten (CGVS 1, p. 5), noch van de identiteit van de mannen die in oktober 2010 naar uw huis kwamen (CGVS 1, pp. 7-8) – is het hoe dan ook uiterst moeilijk voor de politie om de daders op te sporen en wijst dit niet onmiddellijk op het falen van het juridische systeem in Angola.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u een goede verstandhouding had met de politie. Zo refereerde u naar de inspecteurs van de DNIC als uw 'collega's' en zei u dat u in uw hoedanigheid als onderinspecteur migratie ook deel van de politie was (CGVS 1, p. 5). U verklaarde tenslotte dat u nooit problemen heeft gekend met de Angolese autoriteiten (CGVS 1, p. 4).

Daarnaast is het mogelijk voor u en uw gezin om zich tijdelijk of op lange termijn elders in Angola te vestigen. Begrip hebbende voor het feit dat uw familie zich wenst te verwijderen van de plek waar de gebeurtenissen plaatsvonden, haalt u onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat interne hervestiging in Angola geen volwaardig intern vluchtalternatief kan zijn voor uw familie om in rust te leven. Toen u hiernaar gevraagd werd stelde u dat men u overal in Angola zou zoeken (CGVS 1, 10). Er dient hier opnieuw te worden gewezen op het feit dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u persoonlijk geviséerd werd en men nog naar u op zoek is. Bovendien is Angola een groot land en is het onwaarschijnlijk dat men u overal zou kunnen vinden.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw rijbewijs, de identiteitskaarten van uw vrouw G.(...), uw dochter S.(...) en uw zoon P.(...), de cédula pessoal van uw dochter R.(...) en de kopieën van de identiteitskaarten van uw zoons M.(...) en V.(...) bevatten identiteitsgegevens van u en de andere gezinsleden die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. De identiteitskaart en het bewijs van bewezen diensten (beiden uitgegeven door het ministerie van Binnenlandse Zaken) bevestigen dat u

gewerkt hebt bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken in de hoedanigheid van onderinspecteur migratie maar houden geen concreet bewijs in van uw deelname aan het inhoudelijk onderzoek en de vervolgingsfeiten die u als gevolg hiervan zou hebben meegemaakt. Het medische dossier toont aan dat u medische problemen hebt maar kan geen uitsluitel bieden over een mogelijk verband met de door u aangehaald vervolging. Het medische dossier bevestigt eveneens dat uw zoon Paulo twee ronde littekens heeft op de benen die vermoedelijk door schotwonden zijn veroorzaakt, wat hierboven niet in twijfel wordt getrokken. Tenslotte krijgt uw familie psychologische bijstand wat aanwijst dat uw gezin moeilijke ervaringen heeft gekend, wat hierboven evenmin in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel moment in twijfel trekt dat hij effectief tewerkgesteld was bij de DEFA en dat hij lid was van een inspectiecomité waarbij hij onderzoek moest doen naar fraude onder de hoogste ambtenaren van deze instantie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkent evenmin dat deze personen in voorlopige hechtenis werden geplaatst en dat een veroordeling plaatsvond in oktober 2009. De realiteit van de aanval die verzoeker en zijn gezin hebben doorstaan wordt evenmin in twijfel getrokken. Verzoeker meent dat het dan al te gemakkelijk is te stellen dat hij geen concrete informatie kan geven over zijn belagers en dat het slechts een vermoeden is dat de verschillende doorleefde feiten verband houden met het onderzoek dat verzoeker heeft gevoerd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen leidt aldus niet correct af dat de vrees van verzoeker geen verband houdt met het interne onderzoek binnen DEFA dat door verzoeker gevoerd werd en stelt eveneens verkeerdelijk dat de problemen van verzoeker en zijn echtgenote kaderen in gemeenrechtelijke feiten die buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen. Verzoeker meent dat het al te eenvoudig is te stellen dat toen hij om de tussenkomst vroeg van de politiediensten bij de aanval die plaatsvond in zijn woning en deze niet kwam, dit wijst op een ernstig verzuim, maar niet kan geïnterpreteerd worden als een onwil van de Angolese autoriteiten om bescherming te bieden. De ernst van deze aanval dient in overweging te worden genomen alsook de mate van hulp en bescherming die verzoeker kreeg van de Angolese autoriteiten.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker het in de bestreden beslissing in aanmerking genomen verblijfsalternatief niet betwist laat staan weerlegt.

Omtrent de vluchtelingenstatus wordt verder terecht gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria opgenomen in de vluchtelingenconventie. Verzoeker verklaarde immers vervolging te vrezen in Angola op basis van zijn vermoeden dat ex-collega's van de overheidsinstelling DEFA hem kwalijk namen dat hij door zijn medewerking aan een intern onderzoek mee bepaalde zaken aan het licht had gebracht. Onverminderd de terechte vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn problemen verband hielden met zijn deelname aan een intern onderzoek van DEFA en dit gelet op zijn onwetendheid met betrekking tot de identiteit van zijn belagers en het feit dat zijn echtgenote op geen enkel moment de vermeende vervolgingsfeiten linkt aan verzoekers werk voor DEFA, vermeldde verzoeker in zijn asielselaas echter geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, i.e. zijn ras, zijn nationaliteit, zijn politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Ofschoon verzoeker wel een algemene kritiek uit op bovenstaande vaststellingen, brengt hij in zijn verzoekschrift evenmin elementen of argumenten aan waaruit zou blijken dat de door hem aangehaalde problemen onder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vallen.

Ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico, wil stellen. *In casu* werd terecht vastgesteld dat de politie zowel voor de anonieme telefoontjes als voor de aanval op verzoeker en zijn gezin een onderzoek heeft ingesteld en dat het feit dat deze onderzoeken niet tot onmiddellijke resultaten hebben geleid, geenszins betekent dat ze niet gevoerd werden of zou wijzen op het falen in de mogelijkheid tot het bieden van bescherming. Voorts kan uit het loutere feit dat de politie niet onmiddellijk is komen opdagen naar aanleiding van de aanval op verzoeker en zijn gezin niet zonder meer afgeleid worden dat de Angolese autoriteiten onwillig zijn de nodige bescherming te bieden. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). Verzoekers argumentatie dat de ernst van de aanval dient in overweging te worden genomen alsook de mate van hulp en bescherming die verzoeker kreeg van de Angolese autoriteiten is aldus niet bij machte de vaststellingen in de bestreden beslissing te doen wankelen.

2.2.3. Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, maakt hij niet duidelijk op welke punten onzorgvuldig te werk werd gegaan of met welke elementen uit het dossier geen rekening zou zijn gehouden. Nochtans stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing werd genomen nadat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld alle elementen van zijn asielrelaas uiteen te zetten, zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is en eventueel met stukken te staven en dat de beoordeling van deze elementen geenszins onredelijk overkomt. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.2.4. Het medisch verslag van 2 maart 2010 dat door verzoeker ter terechtzitting werd neergelegd, is niet bij machte om het gegrond karakter van zijn beroep aan te tonen. Het bevat geen elementen die een intern verblijfsalternatief uitsluiten of die getuigen van een vrees voor vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden of van een onmogelijkheid beroep te kunnen doen op nationale bescherming.

2.2.5. De bestreden beslissing is gesteund op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Het enig middel is niet gegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER